

VÁ ETEÄENICE - NEÄ TÄŠTÄ• NECHODÄ• PO HORÄ•CH

ÄšterÄ½, 14 listopad 2017

•ale, bohuÄ¾el, po lidech. A nÄ› kdy si dokonce vybere lidi, kteÄ™mí si to zaslouÄ¾í co nejménÄ›. Tento víkend byl jedním bláznivých. Spousta práce kolem domu a ješcaron;tÄ› vÄ›tšcaron;i kolem zahrady. LouÄ•ení se s podzimem a pÄ™íprava všcaron;eho na zimu chce svÄ›j Ä•as.

Do toho všcaron;eho jsme si vypÄ›jÄ•ili šcaron;típaÄ• na dÄ™evo ke zpracování dvou borovic, které jsme v létÄ› skolili doposud nenašcaron;li Ä•as na rozšcaron;típaní a uskladnÄ›ní polínek. Kupodivu I našcaron;i dva pubošcaron;i se zapojili do všcaron;eho velice výkonnÄ› a dokonce pan pes se snaÄ¾il pomoci (hroznÄ› rád pÄ™enášcaron;i cokoli, co pÄ™enášcaron;íme my). Práce venku, celodenní lašcaron;kování s dÄ›tmi, vynikající veÄ•eÄ™me a oÄ•ekávání skvÄ›lého filmu na veÄ•er, to nám všcaron;em dodalo velice spokojenou náladu. UrÄ•itÄ› to znáte, takový bezva pocit, kdy všcaron;e vychází, všcaron;ichni jsou milí a spokojení, máte pocit dobÄ™e odvedené práce• taková ta chvilka, kdy si Ä•lovÄ›k Ä™ekne – Ä¾ivot je krásný. A tak sedíme s manÄ¾elem na uklizené zahradÄ›, v ruce skleniÄ•ku vína, kdyÄ¾ mi zazvone telefon. Moje šcaron;éfová. Celkem mÄ› to pÄ™ekvapilo. Našcaron;e oddÄ›lení je sice taková malá „druhá rodina“ ve velkém podniku, bezva parta, všcaron;ichni se známe, obÄ•as se sejdeme i mimo práci, ale nikdy se nedÄ›je nic, co by tak nÄ›jak nebylo pÄ™edem oÄ•ekáváno.

No, tak tohle bylo. KolegynÄ› stÄ™edního vÄ›ku, neuvÄ›Ä™itelnÄ› hodná Ä¾enská. Ten typ, co vÄ¾dycky víc dává a témÄ› brát. KromÄ› práce na plný úvazek dÄ™e na domÄ›, a nechá se bezmeznÄ› vyuÄ¾ívat sestrou, dcerou, manÄ¾elem. Kdykoli ochotná k jakékoli pomoci, Ä¾enská, co zvládne a udÄ›lá všcaron;echno. Ä½enská, která vÄ›Ä™mí, Ä¾e musí všcaron;em tolerovat všcaron;echno, protoÄ¾e si chce udržet manÄ¾ela, dceru, vnoučata. Ä½enská, která ví, Ä¾e ji všcaron;ichni vyuÄ¾ívají, ale neví, neumí si pÄ™edstavit, jak Ä¾ít jinak, neÄ¾ jak Ä¾ije. Která si myslí, Ä¾e tím, Ä¾e dÄ›lá za všcaron;echno, má aspoÄ™ minimální kontrolu. ManÄ¾el (nezamÄ›stnaný) byl údajnÄ› celý týden zazimovávat chalupu, ale poslední tÄ™i dny se jí nijak neozýval. A ani nemohl, neboÄ¾ se tam zasebevraÄ¾il... Jak Ä™íkám - ona ho strašcaron;nÄ› milovala. VidÄ›la jeho chyby, Ä™ešcaron;ila jeho problémy, tolerovala jeho výstÄ™elky. KdyÄ¾ jsem telefon poloÄ¾ila, uvÄ› jsem si, jak jeden jediný den (co den – hodina, minuta…) mÄ›Ä¾e být nádherný pro jednoho Ä•lovÄ›ka, zatím co pro jiného svÄ›t zÄ•erná a Ä¾ivot se mu zhroutí. V práci nikdo neví, co máme dÄ›lat. KolegynÄ› s námi není, ale všcaron;ichni jsme zdrceni její ztrátou. Je to strašcaron;livÄ›, co se stalo, ale na jejího manÄ¾ela nikdo z nás nemyslí, protoÄ¾e všcaron;ichni myslíme na ni. Jak je nešcaron;Ä›astná, jak zoufale trpí. Cítíme absolutní bezmoc, kterou ani poslané kvÄ›tiny, Ä•i dovezené jídlo nijak nemÄ›Ä¾e zmírnit. KdyÄ¾ breÄ•ela šcaron;éfové na rameni, poÄ™ád jen opakovala – Není to fér…to není fér… BohuÄ¾el, je to tak, Ä¾ivot se s námi nemazlí, a rozhodnÄ› není fér.

Všcaron;ETEÄENICE